

Keskustan ylimääräinen puoluekokous Kouvolassa 7.9.2019 Kouvola, Lumon Areena

Puheenjohtajaehdokkaan esittelypuheenvuoro

Antti Kaikkonen

Keskustalaiset!

Taidan olla sellainen aika tavallinen suomalainen mies.

Kyllä minä kuuntelen, puhun ja tarvittaessa pussaankin, mutta tunteiden avaaminen ei aina ole ihan helppoa. Joskus tuntuu, että on helpompaa kaivaa ojaa, kuin alkaa miettimään, miltä minusta tuntuu.

Mutta kun tässä nyt on tällainen sopivan intiimi joukko koolla, eikä sana tästä varmaan kierrä, niin ajattelin rohkaistua vähän avautumaan. Haluaisin kertoa teille hiukan siitä, kuka minä olen.

Miksi? Siksi, että valitsette johtoonne ihmisen. Vähintä, mitä voitte vaatia, on se, että tiedätte kuka hän on. Mitä ja miten minä ajattelen. Mistä ja miksi olen tähän eteenne tullut.

Mitä nyt tunnen?

No, kyllähän tässä pientä jännitystä on. Tunnen yhteenkuuluvuutta. Kiitollisuutta. Vastuuta.

Muistoja.

Pakkanen kipristelee. Talvi-ilta. 80-luku. Isä käynnisti diesel-Pösön. Vaalit lähestyvät. Julisteet on liimattu ja viety paikoilleen. Pitkä rivi naamoja vihreällä taustalla. Keskustalaisia. Vain muutaman naaman tunnistin, uutisista tai kampanjan varrelta.

Lähdettiin taas jakamaan vaalimainoksia, luukuttamaan. Rivitalot ovat ehkä parhaita. Niissä voi olla pitkä rivi postilaatikoita vierekkäin. Maaseudullekin tietysti jaetaan, mutta siellä talot ovat harvemmassa. Lunta satelee hiljakseen. Käyn viemässä vielä tuon tien päähän. Isä jäi autoon katsomaan perään. Olikohan katseessa vähän ylpeyttäkin?

Vaalityössä tuntui siltä, että saan olla osa jotain, jota on ollut ennen minua ja joka jatkuu minun jälkeeni. Olen yksi lenkki ketjussa.

Ensimmäisiä kokemuksia reppuni täytteeksi.

On loppukesä. Pimenevä ilta on lämmin. Istun Nuoren Keskustan Liiton järjestöväen kanssa Korpilahdella Alkio-opiston nuotiopaikalla. Katselemme järvelle, joku kajauttaa alkuun Nälkämaan laulun. Muut yhtyvät lauluun. Toimin nuorisojärjestön puheenjohtajana ja olen pakahtua ylpeydestä, joukkueestamme. Olemme saaneet tehtyä valmiiksi uuden poliittisen ohjelman.

Politiikkaa mahtavampaa asiaa ei ole olemassa, ajattelen. Iloista yhdessä tekemistä laajalla joukolla, epäkohtien korjaamista, väittelyä ja kompromisseja. Maailmanparannusta yötä myöten. Vaikuttamista. Hauskanpitoa. Ihmisiä, tuttavuuksia, elämän mittaisia ystävyksiä. Onhan teitä aikalaisia täälläkin tänään.

Silloin sain vahvan ajatuksen siitä, millaista kansanliikettä meidän pitäisi olla tekemässä. Ymmärsin, että pitää enemmän kuunnella kuin puhua itse.

Se oli hyvä laittaa reppuun. Mutta matkaa oli vielä jäljellä.

On kevät, mutta minun sisässäni on marraskuun räntä ja harmaus. Eihän niitä lööppejä voinut olla kauppareissulla vilkaisematta. "Lue keskustan kultapojan kaatuminen." Vahingoniloa kirkuva otsikko sattuu syvälle ja enemmän kuin mikään muu politiikassa koskaan ennen. Syytän itseäni, ruoskin itseäni, eikä minun ole helppoa antaa itselleni anteeksi. Olen tehnyt virheen, näin ei olisi saanut tapahtua.

Menen kotiin. Äiti soittaa. Äidille kelpaan. Se helpottaa.

Itsesäälissä ja rikkinäisenä kaivan suuria suomalaisia urheiluhetkiä. Katson kiekkokultaa Mertarannan selostamana. Keihäskultaa tietenkin monta kertaa ja kuinka ollakaan päädyn Lasse Virenin kultajuoksuun. Uskalsin ajatella, että suomalainen voi kaatua, mutta hän voi myös nousta.

Päätän, että palaan vielä.

Puolueemme puheenjohtaja Juha Sipilä opetti joskus, että kasvaakseen johtajaksi, pitää tulla vedetyksi pari kolme kertaa kunnolla kölin alta.

Täytän tämän mitan. Ehkä reppuun tämäkin tarvittiin.

Kesä 2016. Valitsivat minut eduskuntaryhmän johtoon. Ryhmä on suurin, mutta tehtävä ei ole helppo. Taas tilanne, joka pitää ratkaista. Ryhmäkokous. Paljon erilaisia näkemyksiä. Mutta yhteen tämä piti vetää. Ratkaisu tarvittiin. Ei sitä voinut siirtää.

Moni tuntee työssään saman tunteen.

Hoitajan on hoidettava, kun vieressä on sairas. Yrittäjän on paiskittava, silloin kun hommia on. Maamiehen on puitava, kun on puimakelit. Homma on hoidettava. Ehdotus ja päätös. Kokous ohi. Media oven takana. 10 askelta aikaa miettiä, mitä sanoa. Vastaus on oltava. Tehtäväkin opetti tekijäänsä. Puolustan ryhmää ja sen jokaista jäsentä. Kuuntelen ja olen käytettävissä, oli tilanne mikä tahansa. Olen sen porukan puolella, joka minut on vetäjäkseen valinnut.

Hyvä ystävät,

Se nuori Antti pakkasessa ei voinut arvata, miten reppu täytyisi. Keskustan juuret ovat syvällä maassa, eikä sitä pidä koskaan unohtaa. Keskustaa tarvitaan paremman Suomen rakentamiseen.

Sellaisen Suomen, jossa työntekijää, yrittäjää ja itsensä kehittäjää arvostetaan.

Sellaisen Suomen, jossa elämisen edellytyksiä on niin maalla kuin kaupungissa, etelässä kuin pohjoisessa, idässä kuin lännessä.

Sellaisen Suomen, jossa muistetaan myös yhteiskunnan heikompiosaisia: lapsia, vanhuksia, vammaisia, sairaita.

Tämä on hyvä liike. Rosoinen, elämänmakuinen, mutta paras. Puolue, joka helpottaa tavallisten suomalaisten arkea.

Teen kaikkeni, jotta tämä on yhteinen Keskustamme.

Teen kaikkeni, että hän, joka käänsi meille selkensä, palaa kotiin.

Teen kaikkeni, että Keskustaa äänestää myös hän, joka ei ole sitä ennen tehnyt.

Olen valmis keskustan puheenjohtajaksi.

Valmiina laittamaan itseni likoon.

Valmiina taistelemaan tämän kansanliikkeen eteen.

Valmiina palauttamaan Keskustan itseluottamuksen.

Takaisin isoksi puolueeksi, takaisin luottamuksen arvoiseksi - oikeudenmukaisen Suomen rakentajaksi.

Keskusta on valmis nousemaan kuin Lasse Viren.

Reppu selkään. Reissu alkakoon. Tulkaa mukaan.